

Art

Entrevista **Mari Chordà**, artista, escriptora, poeta, activista

«Parlar de plaer femení sempre serà subversiu»

L'artista és una de les quinze creadores de la mostra temporal 'Artist s Contemporan s' del Museu d'Art Modern de la Diputació (MAMT)

GLÒRIA AZNAR

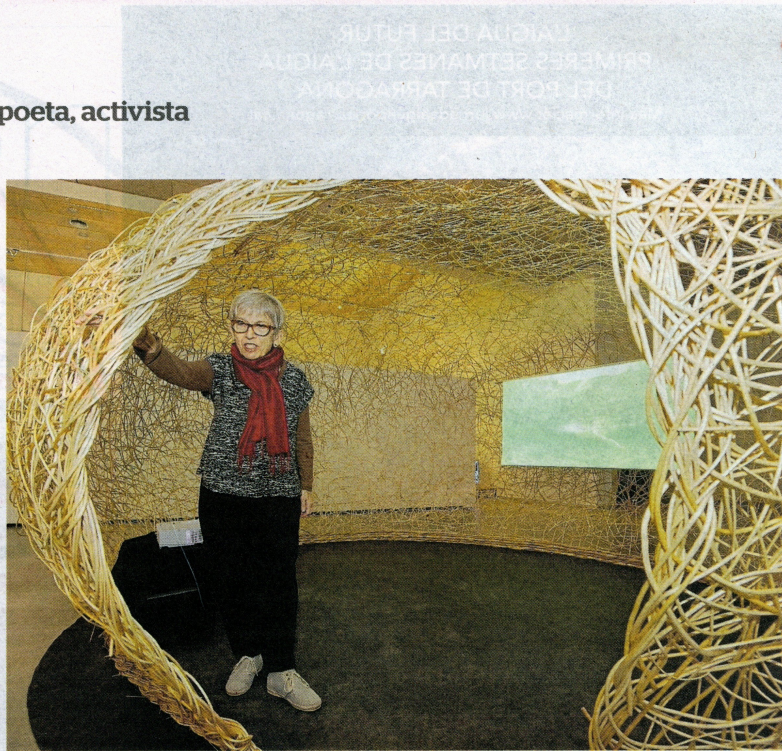
Darrere dels *Forats amb cabells* bateguen els somnis i la simbologia en la qual, al seu torn, hi ha «feminisme i donisme, de dona», com il·lustra la seva creadora, Mari Chordà (Amposta, 1942). Set dibuixos i litografies de la sèrie *Forats amb cabells* formen part de l'exposició temporal *Artist s Contemporan s*, composta per obres de 15 autores i que es pot visitar fins a finals d'any al Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona (MAMT).

Produïda pel MAMT, *Artist s Contemporan s* neix amb la voluntat de reivindicar l'art fet per dones per tal de compensar la seva escassa presència al llarg dels segles. D'aquesta manera, inclou una selecció d'obres d'Alba G. Corral, Alba Sotorra, Ariadna Parreu, Ester Ferrando, Gemma Cloufent, Lúcia Porcar, Mariaelena Roque, Mariona Moncunill, Mont-

serrat Cortadellas, Montserrat Gomis, Núria Rion Virgili, Roser Caminal, Raquel Frieria i Vanessa Pey. A més a més, però, la galeria dedica una retrospectiva a l'artista ampostina que, amb el títol *Mari Chordà... i moltes altres coses*, ret homenatge a la seva trajectòria.

Feminisme pop

Pionera en explorar la poètica del cos femení, de la sexualitat i del disseny, el 1964 Mari Chordà pinta la primera *Vagina*. «Són somiades, gens realistes», diu l'artista, poeta, escriptora i activista amb un vessant creatiu indestruïble de la seva trajectòria vital. «Sempre he anat en contra de tot. Fins i tot quan vaig estar a París anava a una cèl·lula del partit comunista i vaig haver de deixar-ho perquè eren tan clàssics, tan masculinistes...», recorda. Tampoc la Facultat de Belles Arts feia per ella, una ànima lliure d'imposicions.

Mari Chordà. FOTO: JOAN REVILLAS

Amb un feminisme que flirteja amb el pop-art, ara, a punt de fer 82 anys, reflexiona que segurament era la seva manera de ser fins que la vida li va donar «trompades». Era molt colorista i alegre, sempre l'última a sortir de la pista de ball», uns colors que planejen entre l'erotisme i la voluptuositat. Chordà plasma els fluids del cos, les secrecions, la maternitat i les relacions lèsbiques, en una incansable tenacitat per tal de revertir la situació de les dones. «Parlar de plaer femení, segurament, serà sempre subversiu», expressa. «Mentre les dones vulguem ho serà i això vol dir que podem, en tot cas, posar-nos en guàrdia enfront del masculisme. Cada dia hi ha un feminicidi i si això no s'ha acabat, amb tot el

que les dones hem fet, malauradament, no s'acabarà».

Aquesta és la gran angoixa de Mari Chordà, la qual intueix que el seu art agitador no ha aconseguit deconstruir la realitat. Així i tot, els canvis hi són. «D'entrada,

Poeta, escriptora i activista, el seu vessant creatiu és indestruïble de la seva trajectòria

existim. Quan vaig fer les primeres vagines i els autoretrats embarassada, tota l'obra de París i molta d'aquí, ni tan sols existíem. No hi havia feminisme. Hi havia els cossos de dona, però no

senties aquesta possibilitat que sentis ara de ser moltes. Enyorava el que ara tenim, no sabia que de gran ho tindria. Ara tenim la capacitat de sortir al carrer i es nota quan ho fem. Som moltes i moltes les joves que s'han sumat».

Així mateix, l'arrelament a la terra és una altra constant. «Traïré tots els meus llibres a l'ampostí, que és el que jo parlo», defensa. «M'horroritza aquesta societat en què parlem d'una manera i escrivim d'una altra. Ho trobo fals». Chordà advoca per la unió: femení per continuar endavant i reivindicar centres com Ca la Dona, a Barcelona «per gaudir de les activitats i treure forces per anar contra aquest masculisme increïble. Penso que les dones estem en perill. Com és possible?».